

ANNE K. JOY

O vacanță imprevizibilă

Seria *Magia Crăciunului*:

Ciocolată, dragoste și Crăciun	Iubește-mă sub fulgi de neal!
Cu dragoste, Moș Crăciun	Un mariaj de Crăciun
Sărută-mă sub vâsc!	O vacanță imprevizibilă
Răpește-mă de Crăciun!	Ascunde-mă de Crăciun!
Un Crăciun cu bucluc	O iubire în decembrie

EDITURA OLGA

Ploiești, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JOY, ANNE K.

O vacanță imprevizibilă / Anne K. Joy. – Ploiești :

Editura OLGA, 2019

ISBN 978-606-94864-0-5

821.135.1

Credit imagine: www.dreamstime.com -(c)Margarita Basarab
www.123rf.com - (c) inides

Editura OLGA

Email: annekjoy@annekjoy.ro

<https://www.annekjoy.ro>

© **Editura OLGA, 2019**

Toate drepturile rezervate.

Traducerea, copierea sub orice formă (scanare, fotocopiere, rescriere etc.), încărcarea sau postarea lucrării fără acordul scris al editorului este strict interzisă!

Când dragostea apare,
desfă-ți brațele, primește-o
și las-o să te învețe să zbori fără frică
pe tărâmurile de poveste.

CAPITOLUL 1

— Ce faci?

Nu știi când mai avusesem un ton atât de relaxat.

Stăteam întinsă pe patul meu imens. Mă treziseram de vreo jumătate de oră. Îmi mâncasem micul dejun, adică o felie de pâine prăjită cu un strop de unt și o ceașcă plină cu cafea. Nu puteam consuma mai mult. Mă îngrașam și deveneam detestabilă. Trebuia să mă mențin, să rămân o femeie divinizată pentru formele mele.

— Te dau afară, Leona!

Tata răcnea la mine. Stătea în pragul ușii dormitorului meu și urla.

Am izbucnit într-un râs isteric.

— Fii serios, tată! Tu n-ai putea să-mi faci asta!

— Ești sigură?

Părea sincer, încruntat și nervos.

— Da. Mereu m-ai ținut în puf. Nu te-ar lăsa inima să mă dai de capul meu. Știi bine că n-aș reuși să mă întrețin dintr-un amărât de salariu de fotomodel. Asta dacă m-ar angaja careva.

În trecut lucrasem pentru o agenție. Apoi, slujba mea fusese să umblu la brațul lui Mathias Hyde. Se vorbise inițial ca eu și Joshua Hyde să formăm un cuplu atunci când o să fiu ceva mai coaptă. Nu s-a materializat nimic, căci înainte să ajung la vârsta maturității, tipul și-a luat zborul din casa Hyde. Și-a înfruntat familia pentru o cântăreață săracă. Au

plecat în lume și au fost fericiți, asta până când ea a murit răpusă de cancer.

În toți anii în care a fost plecat, părinții mei și ai lui au complotat să mă logodesc cu fratele mai mic, Mathias. Cu acesta chiar am avut o relație și am fost pe punctul să ne căsătorim. Asta dacă nu ar fi apărut altă săracă în peisaj, Diane Owen. După ce două muribunde sărăcicioase m-au învins, mi-am dat seama cât de greu este să fii bogat. Se pare că săracii se nasc norocoși. Unicul lor atu.

— Așa este. Nu o să te las de capul tău, Leona. Îmbracă-te, pregătește bagajele și lasă-l pe John să te conducă la locul unde îți vei petrece sărbătorile de iarnă.

Mă pregăteam să ripostez, însă i-am analizat mai bine cuvintele. Vacanță de iarnă... Nu suna deloc rău. Eram tot mai convinsă că trebuie să fie un loc al naibii de frumos. Poate că era vorba de o cabană la munte, departe de ochii părinților mei, unde să îmi pot invita toți prietenii și să dăm o petrecere în fiecare noapte. Sau poate că alesese o locație calduroasă, pe malul oceanului, cu multe petreceri pe plajă.

— O să-ți fac pe plac, tată. Să nu crezi că sunt fericită și să nu te surprindă faptul că nu o să doresc să-ți mai vorbesc.

Trebuia să mă prefac nemulțumită.

— Mai mult decât atât, nu mă căuta!

Tonul îmi era ferm.

— Cum vrei, Leona. Sper ca vacanța aceasta să te maturizeze. Ai rămas un copil răsfățat. Prea târziu am înțeles că am greșit când ți-am oferit totul. Până la urmă, tu ești moștenitoarea imperiului Wade. Mă tem că dacă nu te vei schimba, nu îl vei putea conduce. Aș fi dezamăgit să las afacerile pe mâna altcuiva.

— Ah, da?

Acum începeam să mă supăr din nou.

— Da, mi-a răspuns.

— Și atunci, ce-ai zice să mă întorc din vacanța asta doar după ce mă maturizez? Sună tentant, nu?

Tata a ridicat nepăsător din umerii săi lași.

— Cum dorești, Leona. Acum, pregătește-te. Într-o oră pleci.

Mi-a întors spatele, apoi a tras ușa după el.

Alene m-am ridicat în picioare. Am mers și am făcut o baie cu multă spumă. Până când m-am întors în dormitor, aveam deja bagajele pregătite și câteva ținute puse pe pat. Maria, slujnica noastră, stătea sfioasă lângă bagaje.

— Domnul Wade a spus să vă grăbiți și mi-a cerut să mă ocup de împachetatul hainelor dumneavoastră.

Mi-am arcuit sprâncenele, chiar cu riscul să fac riduri pe frunte.

— În regulă. Mă îmbrac, îmi aranjez părul și cobor.

Femeia a dat aprobator din cap și a ieșit din dormitorul meu. Am rămas singură din nou. Fără prea mult chef am început să mă pregătesc. A durat o oră până când am coborât la parter, nu înainte de a-mi lua rămas bun de la camera și lucrurile mele. Speram ca și viitorul meu dormitor să fie imens și opulent.

Jos, i-am reîntâlnit pe mama și tata. Amândoi erau impasibili, iar asta îmi întărea credința că mergeam într-un loc super drăguț. Mi-am jucat rolul până la capăt. Am fost dură și rece cu ei. După ce mi-am luat rămas bun verbal, m-am urcat în elicopterul familiei și am pornit la drum. Nici nu mi-am dat seama când a zburat timpul, căci am fost ocupată cu revistele de modă, cu ultimele ediții apărute.

— Domnișoară Wade, m-a strigat John.

Mi-am ridicat sfidătoare privirea peste marginea de sus a revistei.

— Vă dau jos imediat bagajele. Doriți să coborâți acum?

Abia am realizat că ajunseserăm la destinație. Din nefericire, fusesem prea distrasă de articolele interesante.

— Sigur că da.

Am luat revista și am aruncat-o deoparte. Mi-am strâns trena rochiei mele înflorate și m-am ridicat în picioare.

— Nu doriți și revistele, domnișoară Wade? Ați putea avea nevoie de ele.

— Nu, John. Le-am citit deja. Aștept să cumpăr numerele viitoare.

A dat din cap într-un fel ciudat.

Când m-am apropiat de ușă, bărbatul mi-a întins o haină groasă, de blană.

— Doar n-am ajuns la Polul Nord, John!

— Nu, însă nici nu-i vremea pentru o rochie înflorată, cu bretele subțiri.

A deschis și tot ce am văzut în față a fost un teren imens, alb. Un val de aer rece m-a cuprins. Mi-am strâns haina în jurul meu și am eliberat trena pe care o ținusem cu sfințenie într-o mână. Nici în Utah nu era mai cald, însă eu fusesem aproape sigură că o să merg pe o plajă călduroasă.

— De ce naiba nu mi-a spus nimeni?

John a înghițit în sec.

— Am crezut că tatăl dumneavoastră...

— Pe dracu! am exclamat nervoasă. Acum, spune-mi unde suntem?

— În Montana.

Eram atât de nervoasă pe ai mei, încât nu voiam nici să rămân aici, nici să mă întorc la ei.

O vacanță imprevizibilă

— Coboară-mi bagajele, John!

— Imediat.

M-am dat eu jos înaintea lor. Am călcat pe zăpadă cu sandalele cu pietricele, în fața unui argat ce stătea călare pe un armăsar negru. N-am zăbovit mult cu privirea asupra lui. De ce aș fi făcut-o? De ce mi-aș fi irosit timpul cu țăranul acesta sălbatic?

— Domnișoară!

— Ce este?

M-am întors spre John.

— Vi le las aici. Să aveți vacanță plăcută!

A închis imediat ușa. Neisprăvitul îmi pusese bagajele pe zăpadă.

— John! l-am strigat în zadar. John!

De această dată urlasem. Nu îl văzusem nici să-mi arunce vreo otheadă.

— Idiotule!

Ce naiba se întâmpla cu ei?

M-am întors spre argatul sălbatic. Râdea. Îmi venea să-l strâng de gât.

— Hei, tu!

— Ce e?

Continua să râdă.

— Ia-mi bagajele și du-mi-le în casă!

Tonul îmi era poruncitor.

— Nu sunt sluga ta, domnișoară Wade.

— Măi să fie! Mi-am zis eu că ești un țăran și se pare că te-am ghicit din prima.

Râzând, a tras calul de căpăstru, iar acesta a făcut un cerc.

— Apropo, a zis bărbatul. Bine ai venit la conac!

Și a pornit călare spre habar n-am unde. Speram doar să nu mai am prilejul să-l văd vreodată.

Mi-am părăsit bagajele și mi-am lăsat pașii grei să mă poarte spre conacul aflat la câțiva zeci de metri distanță. Impozantă și cu o arhitectură veche, locuința nu arăta rău deloc, dar sub nicio formă nu era genul de casă în care aș fi vrut să trăiesc mai mult de o oră. Nu... Eu aveam nevoie de o casă modernă din toate punctele de vedere. Totul trebuia să fie în tendințe.

O slujnică m-a întâmpinat. Spre surprinderea mea, era chiar tânără. Tânără și fadă. Nu puteam să o cataloghez altfel.

— Domnișoară Wade, a zis ea pe un glas armonios, vă așteptam. Masa de prânz este aproape gata și va fi servită în curând.

Mi-am dat ochii peste cap. Deja îmi venea să vomit. Cine știe ce urma să-mi dea.

— Și bagajele dumneavoastră?

— Imbecilul de John mi le-a lăsat afară. Mai era un argat acolo, dar nici el nu a dorit să mi le aducă. De asta o să am grijă să aflu proprietarul conacului.

Tocmai ce-mi dădeam seama că cineva trebuia să se ocupe de domeniu. Oare locuia în casa mare? În fine, neinteresant. Oricum urma să îl sun pe tata și să-i ordon să-l trimită pe John să mă ia acasă.

— Doriți să vă arăt camera dumneavoastră?

— Nu. Nu o să rămân peste noapte. Grăbește-te să-mi aduci lucrurile. N-aș vrea să mi se strice ceva din cauza incompetenței angajaților. Toți sunt niște incompetenți, am subliniat cu tărie.

Femeia s-a uitat cu furie spre mine. Nici că-mi păsa. I-am întors spatele și am continuat să merg prin salon până

am ajuns la canapea. Am analizat-o cu atenție să văd dacă era curată. Așa părea. M-am așezat cu grijă.

Trena rochiei îmi era udă. Zăpada se topise. Sandalele nu arătau nici ele prea grozav. Picioarele îmi erau reci și ude. Înghețasem într-atât încât nu puteam să mai simt nici căldura din interiorul casei. Alături, în dreapta, focul ardea domol în șemineul vechi.

— Vi le duc în dormitor, am auzit-o pe tânăra femeie, vorbindu-mi.

Se întorsese repede.

Nu m-am deranjat să-i răspund. Îi explicasem că urma să plec. Am lăsat-o să le ducă și să se întoarcă.

— Vă aduc un ceai, domnișoară Wade?

— Da, dar să fie fără zahăr. Și neapărat să îl pui într-o ceașcă de porțelan.

— Altceva, domnișoară?

— Da. Pune și o jumătate de linguriță cu zeamă de lămâie.

Femeia a dat aprobator din cap.

— Și încă ceva.

— Sigur. Vă ascult.

— Unde este stăpânul conacului?

— Afară. La ora aceasta supraveghează argații și vitele.

— Vite?!

— Da. Este cea mai mare fermă de vaci.

Oh, Sfinte! Oare mă ajungea din urmă blestemul lui Joshua Hyde? Îmi dorise să ajung pe mâna unui văcar nenorocit, în ideea de a-mi scoate visele și fumurile din cap. Era un coșmar. M-am întins și am bătut tare în lemnul măsuței de cafea din fața canapelei. Slujnica s-a speriat, crezând cel mai probabil că o luasem razna.

— Și doamna casei? am întrebat-o apoi.

Brusc a prins culoare în obraji.

— Încă nu există una. Stăpânul nu s-a căsătorit. Sper că se va decide curând.

Mișcărilor ei pisicoase erau cam ciudate pentru o angajată. Ea tânără, el singur... hmm, asta îmi dădea ceva de înțeles.

— Când se întoarce?

— În cel mult un sfert de oră.

Mi-am ridicat mâna cu delicatețe și i-am făcut semn să dispară.

În următoarea jumătate de oră mi-am băut ceaiul în care neisprăvita îmi pusese trei sferturi de linguriță de suc de lămâie, apoi l-am așteptat pe stăpânul domeniului. A întârziat, dar pentru că aveam o fărâmă de bun simț, m-am ridicat în picioare ca să îl întâlnesc. Până să vină el, reușisem în sfârșit să mă încălzesc și usuc. Astfel că îmi îndepărtasem haina pe care mi-o pusese John pe umeri. Parcă și rochia își mai revenise puțin și mi se așeza superb pe talia îngustă și pe sânii mari de care eram atât de mândră. Decolteul era unul adânc.

Când am dat ochii cu el, pământul mi-a fugit de sub picioare.

— Măi să fie, domnișoară Wade! a zis bărbatul. Văd că te-ai făcut tare comodă.

Și-a dat jos pălăria de cowboy, apoi a aruncat-o pe un fotoliu. Era același țaran sălbatic. Înalt, binefăcut, musculos, cu păr brunet, ochi verzi și mâini muncite.

— Cred că am început cu stângul, doar că mi-ai părut amuzantă când ai coborât din elicopterul tatălui tău. Zane Madden este numele meu.

Bărbatul mi-a întins mâna, dar m-am strâmbat și am făcut un pas în spate. Mirosea a vaci.

— Să înțeleg că tu ești văcarul, i-am replicat în schimb.

Și-a retras mâna.

— Da. O să fiu gazda ta până ajungi la gradul de maturitate dorit de tatăl tău. Sincer, dacă ar fi să dau timpul înapoi, nu aș mai accepta să-l ajut.

— De ce?

— Pentru că am avut nevoie de câteva secunde ca să-mi dau seama că ești imposibil de schimbat, Leona. S-ar putea să nu mai pleci vreodată de aici.

— Domnișoară Wade, l-am corectat eu.

Trăgeam o linie clară între noi. Nu avea voie să treacă peste ea.

— Mă rog...

Tonul îi era sec.

— Am nevoie de un telefon. Trebuie să-mi sun tatăl. Nu doresc să rămân aici.

Și-a ridicat umerii.

— Telefonul este în birou, acolo.

Mi-a arătat cu degetul spre o ușă.

— Din păcate, de dimineață au căzut toate liniile. Vezi dacă și-au revenit, deși, aici poate dura până la o săptămână ca să fie refăcute.

— Sper că glumești, Zane.

— Madden, m-a corectat el. Dar poți să-mi spui domnule Madden.

De asta îl uram. Era un arogant nesuferit și un țăran sălbatic.

— N-am de gând să numesc „domn” un văcar. Cu ce te ocupi, cu strânsul paelor?

— Printre altele. Aici nu ținem cont de grade, domnișoară. Toți suntem egali și facem ceea ce trebuie făcut. Dacă trebuie să duc vaca la păscut, o fac. Dacă trebuie să îi dau paie, să o mulg, să o țesal sau să-i iau bălegarul, o fac fără să stau pe gânduri.

— Mda... și mai vrei să te crezi domn, am mormăit fără ca el să mă audă.

— Ai zis ceva?

— Nu. Merg să îl sun pe tata.

Trebuia neapărat să plec din casa asta. Toți și toate îmi displăceau. De îndată ce am intrat pe ușă, telefonul fix mi-a sărit în ochi. L-am privit cu compasiune. Nu mai folosisem un astfel de telefon de vreo două decenii. Speram să mă mai descurc. Am ridicat receptorul și am dat să apăs pe prima tastă. Văcarul avea dreptate. Nu era ton.

— La naiba!

M-am întors în salon. El punea lemne pe foc.

— Nu funcționează. Dă-mi un telefon mobil, te rog!

M-a privit încruntat.

— Nu există așa ceva în această casă.

— Poftim?!

— Da. Ce ești așa surprinsă? Ce să facem cu un telefon mobil dacă nu există semnal în zonă?

— Fir-ar! Atunci un laptop.

— Dacă vrei internet, poți să-ți iei gândul. Câtă vreme nu merge telefonul fix, nu avem nici internet. De ce nu-ți folosești mobilul?

Am respirat adânc de câteva ori. Văcarul era un nesuferit.

— Pentru că ar fi trebuit să mi-l aducă John din elicopter, însă cretinul mi-a coborât doar bagajele.

— Atunci, ghinion curat, domnișoară. N-ai decât să aștepți.

Degetele mi s-au încleștat în pumni. Acest bărbat era detestabil.

Tânăra slujnică a apărut și ea.

— Masa este servită, a zis.

Și s-a retras rușinată.

— Să mergem, domnișoară Wade.

L-am urmat. El a plecat înaintea mea, căci pentru mine era un teren necunoscut, nesigur. La fiecare pas eram tot mai atentă. Ne-am așezat în capete diferite ale mesei, iar astfel am păstrat distanța dintre noi. Nu-mi venea să cred că urma să mănânc în compania unui văcar.

— Jenny, nu ai adus încă pâinea.

Oh, tânăra avea și un nume... Jenny. Un romantism scârbos, mi-am zis în gândul meu. Femeia își flutura deseori genele.

— Imediat. Doar ce le-am scos din cuptor. Sunt fierbinți.

Modul în care pronunțase ultimul cuvânt, mă făcea să simt o tensiune sexuală.

A lăsat bolul cu ciorbă și a fugit spre bucătărie.

— Te servesc, domnișoară Wade?

— Ce este acolo?

— Ciorbă de vacă, mi-a răspuns.

Auzindu-l, mi s-a întors stomacul pe dos. Nu mint. Mi-am pus mâinile la gură ca să nu vomit.

— Te simți bine?

Părea îngrijorat.

— Îmi vine să vomit.

— Ești însărcinată?

Întrebarea lui mi-a tăiat greața mai repede decât ar fi făcut-o limonada proaspătă.

— Eu?

— Bineînțeles. Doar nu crezi că vorbesc cu vreo fantomă. Ești?

— Ce întrebare stupidă este asta? Normal că nu sunt însărcinată. Cine naiba mai face copii în ziua de astăzi? Poate doar mucoșii săraci, care după ce că n-au ce mânca, se gândesc să le hrănim noi, cei bogați, toate gurile.

Văcarul a oftat cu dezgust. Oare îl ofensasem?

— Mă tem că astăzi n-ai încotro decât să mănânci vacă, la fel ca toți ceilalți săraci de pe domeniul Madden.

Tonul îi fusese apăsător. Se supăraseră, însă nu-mi păsa.

CAPITOLUL 2

De cum mi-a fost așezată în față farfuria cu ciorbă și i-am simțit mirosul, m-am agitat. Cuvintele lui Zane Madden mă făcuseră să mă rușinez, să mai las din mândrie și măcar să încerc să iau o lingură sau două din acel lichid scârbos.

— Ia-o de aici! am strigat către Jenny.

Femeia împietrise.

— Nu auzi? am întrebat-o pe același ton răutăcios.

S-a aplecat și a luat grăbită farfuria.

— Nasul tău este prea fin, domnișoară Wade.

— Bineînțeles.

Ochii lui mă priveau sfidător. Mai rău, ca pe o creatură oribilă.

— Eh, sperăm să te obișnuiești.

El continua să mănânce.

— Cu ce? Cu mirosul de vacă?

Nici măcar o grimasă n-am vrut să mai fac, de teama vreunui rid. Oricum, de când ajunsese la conac, trecusem inevitabil și involuntar prin nenumărate expresii faciale.

— Printre altele.

Jenny a scos un sunet gutural, iar astfel mi-a amintit că era în încăpere.

— Doriți să vă aduc friptură?

— Tot de vacă?

Inițial, Jenny și-a înghițit nodul din gât.

— Da.

Iute, mi-am fluturat o mână prin aer.

— Domnule Madden, dacă vrei să supraviețuiesc sub acoperișul ăsta...

Am făcut o pauză.

— ...mizer, a completat el.

— ...trebuie să faci un efort și să le ceri servitoarelor să-mi gătească după preferințele mele. Eu nu sunt ca voi.

Bărbatul a început să mănânce din nou. Mă ignora complet. Nu ne-am vorbit până nu și-a terminat pâinea și ciorba din farfurie.

— Tatăl tău mi-a spus că ești mai încăpățânată decât o iapă sălbatică.

Pulsul mi s-a accelerat.

— Scuză-mă, dar cumva ai îndrăznit să mă numești iapă?

— Nu eu, ci tatăl dumitale. Credeam că am precizat asta de la început.

— Da, dar apoi ai zis că sunt mai rea decât o iapă din sălbăticie.

M-am ridicat în picioare.

— Oare ai idee cum arată o femeie?

Am pufnit, cât am făcut o scurtă pauză. El m-a privit pe sub sprâncene și s-a întins după încă o chiflă aburindă.

— Exact cum bănuiam. Tu vezi doar vaci și iepe și crezi că femeile sunt din aceeași specie.

— Nu neapărat, a replicat sec. Ție îți lipsesc doar urechile mari, coada și după caz, coarnele.

Doborâtă de durere, mi-am pus o mână pe piept, între sânii mei proeminenți. Parcă rămâneam fără aer. Alături, umila slujitoare râdea. Îl uram pe tata pentru că mă trimisese într-un colț uitat de lume și de carte.

— Ești un... un...

— Un ce?

— Un țăran sălbatic. Nu știu ce legătură este între tine și tata, dar te asigur că va afla că m-ai jignit. O să trebuiască să-i dai socoteală.

Zane a făcut o grimasă.

— La vârsta mea, domnișoară Wade, nu dau socoteală nimănui. Îmi pun singur pâinea pe masă. Doar după ce mor o să-i dau socoteală lui Dumnezeu. Lui îi sunt dator cu explicații.

Era prea mult pentru mine. Voiam să plec cât mai repede de aici, să merg într-o vacanță unde să mă bucur de plajă și de soare. Mi-am dat buclele blonde pe spate și am părăsit încăperea.

— Pleci?

— Ești insuportabil. Vreau să văd cum fac rost de un telefon funcțional.

Îi vorbisem în zeflema.

M-am întors în birou. Am ridicat receptorul. Fără ton. Am evitat să înjur cu glas tare.

— M-ai trimis în iad, tată, am mormăit printre dinți.

Supărată pe nesăbuiința părinților mei, m-am așezat pe scaunul din fața biroului vechi. Am suspinat și mi-am pus mâinile încrucișate sub sâni. Încercam să mă gândesc cum să fac să nu petrec noaptea aici. Deodată, glasul lui Zane s-a auzit din pragul ușii.

— Ai reușit să comunici cu el?

— Nu.

A zâmbit.

— Ți-am zis că o vreme o să rămânem deconectați. Mai bine te-ai mulțumi cu faptul că avem electricitate. Sunt momente în an când trebuie să ne întoarcem la lămpi.

— Nu cred că vă este greu. În locul ăsta, oricum nu ați evoluat prea mult.

— Noi ne mulțumim cu ceea ce avem, Leona.

— Domnișoară Wade, l-am corectat.

Părea să nu-l deranjeze.

— Până la urmă, rămâi peste noapte sau nu? Vrei să cer să ți se arate dormitorul? Am văzut că bagajele ți-au rămas în salon.

— La cum stau lucrurile, fără voia mea o să rămân. Dar te avertizez că de îndată ce o să pot lua legătura cu cei din civilizație, o plec imediat.

Cu aceeași nepăsare cu care mă obișnuiam, a ridicat din umeri.

— Îți duc bagajele, apoi mă întorc la grajduri. Jenny o să vină să te conducă în cameră.

Puțin îmi păsa de ceea ce făcea el. Voiam o nouă baie caldă și să mă întind câteva ore pe pat. Mă dureau picioarele din pricina sandalelor.

După nici cinci minute, Jenny m-a însoțit în camera mea de la etajul conacului. Analizam împrejurimile, pereții albi și ornamentele din lemn, precum și stâlpii frumos sculptați. În jur se aflau dormitoarele unite printr-un hol imens, pătrat. Pe de o parte a acestuia se aflau pereții camerelor, pe cealaltă doar un zid de un metru și un pic înălțime. Pe acesta se aflau din loc în loc acei stâlpi din lemn închis la culoare. Dacă te apropiai de zid, puteai să vezi direct în salonul de la parter. Era o priveliște frumoasă.

Femeia s-a oprit și a deschis o ușă.

— Stăpânul a ordonat ca acesta să fie dormitorul dumneavoastră.

Speram că avusese decența să îl aleagă pe cel mai bun. Curând am aflat că Zane Madden avea orice, însă nu și decență.

— Vreau să-mi pregătești baia cât timp mă acomodez cu locul, i-am ordonat lui Jenny.

— În cel mult o oră, domnișoară Wade.

— De ce îți ia atât de mult?

— Va trebui să vă aduc o vană și să vă încălzesc apă.

Am căutat patul și m-am așezat repede pe marginea lui.

— Sper că a fost o glumă, pentru că sunt pe punctul de a face un atac de panică.

— Îmi pare rău, domnișoară, dar...

— Dar, nimic, i-am strigat. Nu există băi în casa asta? Femeia prindea culoare în obraji.

— Ba da. Stăpânul are una, dar aveți nevoie de aprobarea lui.

— Pe dracu!

Nu mă mai putusem abține.

— Uită de ceea ce ți-am cerut. O să mă odihnesc puțin.

Jenny s-a aplecat și a făcut câțiva pași în spate.

— Încă ceva, i-am spus. Când vine stăpânul ăsta al tău, să-i transmiți că vreau să îi vorbesc.

— Sigur, a replicat ea.

Și a fugit.

Am rămas singură într-o cameră fără baie. Nu arăta rău dormitorul. Același stil clasic, pereți simpli, albi, mobilă masivă, lemn calitativ și vechi. Aveam un pat cu baldachin, o măsuță rotundă și un scaun lângă geam, un dulap și o comodă. Nu mare lucru. Măcar de-ar fi fost un televizor sau un teanc de reviste. Tot ce am avut a fost lumina de afară.

Când aceasta a dispărut complet, primele bătaii s-au auzit în ușă.

— Intră!

Orele petrecute în singurătate mă aduseseră într-o stare de liniște absolută. Renunșasem la maniere și la starea de veșnic pusă pe hartă.

Ușa s-a deschis. Zane a intrat ținând o tavă în mâini.

— Ți-o las aici.

— Ce este?

— Cina ta, mi-a răspuns.

— Dacă e tot vacă...

— Salată, mi-a tăiat el repede vorba. Cred că e ce-ți doreai.

A lăsat-o pe masă.

— Da.

— Te avertizez că nu se aseamănă cu cea din restaurantul tău preferat. Ai nevoie de hrană. Ai face bine să o consumi așa cum este.

— O să încerc.

Nu îi promiteam nimic.

— Jenny mi-a spus că vrei să vorbești cu mine.

— Așa este. Am nevoie de o baie.

— Trebuia să-i spui.

— I-am zis.

— Și a refuzat să-ți încălzească apă?

— Nu.

A venit până la capul patului meu.

— Atunci, nu văd unde este problema, domnișoară Wade.

— În faptul că nu am o cadă sau o cabină de duș și apă caldă din belșug. Sunt ore bune de când aștept să merg la baie. Mi se pare firesc să am o toaletă.

— Există o baie alăturată pentru astfel de nevoi. Poți să o folosești pe aceea.

— Și duș?

Mai întâi și-a închis ochii pentru câteva secunde, apoi a tras mult aer în piept. Eu încă așteptam un răspuns.

— Nu. Pentru a te spăla, singura opțiune rămâne să îți se aducă o cadă și câteva găleți cu apă caldă.

M-am ridicat cu dificultate în picioare.

— Este absurd, domnule Madden. Am înțeles că dumneata ai o astfel de baie. Bănuiesc că nu este singura din întregul conac.

— Așa este.

— Perfect! am exclamat. Atunci dă-mi o cameră dotată cu baie. Nu pot să mă spăl într-un.... într-o habar nu am cum se numește. Nu m-am născut la vreo fermă, ci într-o familie bogată. N-am cunoscut sărăcia și nici n-am s-o fac vreodată.

— Foarte bine. Acestea sunt condițiile pe care pot să îți le ofer. Fie le accepți, fie pleci. Nu te ține nimeni cu forța.

— Și cum vrei să plec? Nu vezi că îmi este imposibil să comunic cu părinții mei?

Zane Madden și-a ridicat mâinile în aer.

— Te privește. N-ai decât să le trimiți o scrisoare.

O scrisoare? Nu mă gândisem la această soluție. Niciodată nu trimisesem o scrisoare de mână, ci doar mesaje electronice.

— Fie! Sunt dispusă să fac și asta. Când vine poștașul?

— Peste o lună.

— Poftim?

— Abia a fost zilele trecute. Nu vine mai des de o dată pe lună.

M-a bufnit râsul. Situația era la fel de comică pe cât de tragică.

— De ce râzi?

— Ca să nu te omor, domnule Madden. Jur! Ești dezgustător și detestabil. Îți spun că vreau să plec imediat de aici, iar tu îmi recomanzi să trimit o corespondență abia peste o lună. Până atunci o să mor eu, dacă nu mori tu înainte. Noi doi nu avem cum să supraviețuim sub același acoperiș. Te urăsc!

Zane Madden s-a încruntat.

— Sper că nu ți-ai imaginat că eu te iubesc, a replicat pe un ton dur.

— Poate că o să mă iubești. Este imposibil să nu te simți atras de mine.

Mi-am fluturat genele și am făcut câteva mișcări din șolduri. Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul. Astfel, mi-am pus formele în evidență.

— Și dacă ai avea dreptate, crede-mă că pot să țin o oarecare distanță. Pot să trăiesc liniștit și fără să duc în patul meu o femeie ca tine.

— Ha! Tu ești obișnuit cu slujnicele, nu-i așa?

Expresia de pe chipul său nu a fost tocmai una plăcută. Parcă picase cerul pe el.

— Sunt ieftine și la îndemână.

Insistam. Nu puteam să-mi pun oprire vorbelor.

— Nu te privește ce fac în intimitate. De fapt, nu trebuie să te intereseze nimic din ceea ce fac eu, în general.

— Sigur. Știi, ai putea chiar să te căsătorești cu una de nivelul lui Jenny, căci nici tu nu ești cu mult deasupra ei.

— Mă jignești gratuit.

— Deloc. Îți spun care este realitatea, domnule Madden. Sper că atât timp cât stau aici, să ai decența să o

faceți în liniște. Urăsc să aud țipetele acelea animalice și totodată false.

— Îmi depășești imaginația, domnișoară Wade. Nu ai limite. Nu mă mai miră faptul că tatăl tău a vrut să-ți dea o lecție. Cam târziu, ce-i drept.

— Tata nu îmi dă o lecție!

— Ah, nu? Și atunci ce crezi că face?

Mi-am mușcat limba.

— Îți spun eu, domnișoară. S-a săturat să crească un copil în vârstă de treizeci de ani. La cât de lipsită de finețe și de scrupule ești, pot să înțeleg de ce nu s-a găsit un bărbat care să te dorească.

— Ingratule!

— Noapte bună, domnișoară Wade!

CAPITOLUL 3

În acea seară mi-am călcat pe mândrie. Am mâncat salată în ciuda faptului că era îngrozitoare. Am sorbit de câteva ori din ceaiul cu prea multă lămâie. Iar la sfârșit, am mers să caut o servitoare care să se ocupe de baia mea. Dacă trebuia să mă spăl într-un vas dezgustător din epoca trecută, n-aveam decât să o fac. Am dat peste o femeie mai în vârstă. I-am cerut ei, dar mi-a zis că Jenny a fost însărcinată să se ocupe de mine. Am trecut și peste asta.

Cât timp ea a cărat apa, eu am stat și am privit-o. Desigur, asta s-a petrecut doar după ce a dezinfectat vasul de mai multe ori în fața mea.

— Vă ajut să vă spălați?

Am privit cada mobilă. La cum arătau lucrurile, aș fi avut nevoie de ajutor.

— Nu. O să încerc să mă descurc singură. Nu te întoarce până nu te chem. S-ar putea să dureze.

Femeia a dat aprobator din cap.

Aveam senzația că mă aflu în iad. Eu, o persoană cunoscută în Salt Lake, Utah, ajunseseam să mă spăl într-o cadă veche. Îmi venea să plâng de furie. Dacă aveam să stau mai multe zile aici, cum puteam să-mi spăl extensiile în așa ceva? Aveam nevoie de un salon care să-mi îngrijească părul. Aici nici nu se punea

problema de așa ceva. Dacă exista o coafeză sau vreo manichiuristă, atunci, cu siguranță era vreo vacă de prin grajdurile Madden.

Mi-am dat jos rochia, părul mi l-am prins într-un coc și mi-am făcut curaj să-mi strecor piciorul în apă. Caldă, plăcută, însă aveam un gust amar de care nu puteam scăpa. Eram umilită pe nedrept.

Cerusem un burete de baie, nou, ambalat. Primisem în schimb un fel de cârpă. O priveam cu scârbă.

— Nici moartă nu mă ating de tine, i-am zis materialului din bumbac.

Oricât de curată ar fi fost, nu puteam să-mi ating pielea mea fină cu așa ceva.

Pentru ce-mi făcuse tata, începeam să cred în Dumnezeu și-n faptul că pe lumea cealaltă îi va asigura un loc în iad.

Am auzit bătăi fine în ușă.

— Intră, am spus în zeflema.

Am continuat după ce am auzit primul pas:

— Ți-am zis că o să te caut când sunt gata. Nu știu de ce am avut pretenția ca o servitoare să mă înțeleagă.

— Sunt eu, am auzit glasul bărbătesc în spatele meu.

Am încremenit. Răsuflarea lui îmi mângâia pielea umerilor. Se aplecase. Cu iuțime m-am ghemuit, iar astfel mi-am acoperit intimitățile.

— Ești mai... mai rău decât Jenny! De ce naiba ai intrat?

— Mi-ai spus să intru.

— Nu știai că sunt dezbrăcată?

Mai mult țipam.

— Dacă m-ai fi anunțat din timp, aș fi știut și n-aș mai fi venit, domnișoară Wade.

— Ești dezgustător! Dă-mi un prosop!

Îi ordonam. Pentru mine era indiferent că avea titulatura de stăpân al conacului. Îi lipsea cu desăvârșire educația și bunul simț. Dar era scuzabil prin faptul că nu-și depășise statutul de țăran sălbatic. Nici nu avusese când să o facă, din moment ce toată viața lui trăise retras.

Abia s-a deranjat să ia prosopul împăturit de pe pat și să mi-l întindă. Apoi ne-am privit îndelung.

— Și ce aștepți? l-am întrebat.

— Să ieși din cadă.

— Pentru asta va trebui să te întorci cu spatele sau să ieși din camera mea.

A ales să-mi întoarcă spatele.

— Mă întrebam dacă vrei să cobori. Un bun prieten de-al meu a venit să mă vadă. Știe că ești oaspetele meu și este curios.

M-am ridicat cu grijă. Mă țineam ferm de marginea vasului din alamă. Când mi-am recăpătat echilibrul, repede mi-am înfășurat prosopul în jurul trupului.

— Are un telefon mobil?

— Da.

— Atunci, o să cobor într-un minut.

— Are, însă nu există semnal în zonă pentru așa ceva. Oare când o să înțelegi că suntem deconectați de lumea pe care tu o cunoști?

Am părăsit cada cu apă. Zane m-a auzit și s-a întors din nou cu fața către mine.

— Fir-ar! Tot o să cobor. Vreau să văd cu ochii mei dacă are sau nu semnal la telefonul lui mobil.

— Cum vrei. O să se servească vin fiert. Te așteptăm jos, în salon.

Și-a strecurat mâinile în buzunarele pantalonilor și a ieșit din dormitorul meu. De această dată, l-am urmat pentru a închide ușa cu cheia. Nu voiam să mai intre careva peste mine, câtă vreme îmbrăcam ceva decent.

Mi-am deschis un geamantan din cele patru și am scos niște pantaloni scurți din blugi și un tricou roz, mulat pe sâni și talie. Nu aveam timp de pierdut să caut ceva mai decent. Cel mai probabil, tata nu-i spusese Mariei unde urma să ajung. Și la cum mă cunoștea ea, se aștepta să merg într-un loc cu mult soare. De aici și ideea de a-mi pune haine pentru un sezon torid. Din fericire, în conac era cald. Jos se făcea focul în șemineu, dar în camere existau calorifere.

Pe când coboram scările late, cei doi bărbați m-au ațintit cu privirea. Zane Madden nu a zăbovit prea mult. A ales rapid să mă ignore. Celălalt s-a ridicat chiar și în picioare. Nu m-am lăsat mai prejos și am început să-l analizez. Voiam să știu dacă era un țăran ca și prietenul său sau un cavaler. Nu îmi făceam prea mari speranțe. Și totuși, părea diferit de Zane. Sub nicio formă nu era genul de bărbat care să lucreze la grajduri.

— Bună seara! m-a salutat el, sorbindu-mă din priviri.

Păr șaten deschis, perfect pieptănat, ochi albaștri, înalt, corpulent, îmbrăcat într-o pereche de blugi și o cămașă albă... nu arăta deloc rău.

— Bună seara! i-am răspuns după ce m-am apropiat de cei doi.

El mi-a întins mâna. După scurte momente de ezitare, i-am strâns-o.

— Dylan Glossner, s-a prezentat el.

— Leona Wade.

— O adevărată plăcere să vă cunosc, domnișoară Wade.

Doar i-am zâmbit. Nu aveam dispoziție să-l mint că îi împărtășesc starea.

— Ce vă aduce prin zona noastră?

L-am ignorat. Aveam altă prioritate. Flirtul lui putea să aștepte.

— Am înțeles că aveți un telefon mobil.

Dylan a izbucnit în râs.

— Nu știam că acesta este motivul, a glumit el. Dar da, am unul.

— Pot să-l văd?

— Nu îl am cu mine. Liniile au picat și aici oricum nu este semnal. Nu car lucruri inutile.

Imbecilul! mi-am zis în gând.

— Se pare că am coborât degeaba. Ar fi trebuit să-mi specifici asta, domnule Madden.

— Nu m-ai întrebat dacă îl are asupra lui în această seară.

— Dacă aș fi știut că o să întâlnesc o femeie de-o frumusețe răpitoare, l-aș fi luat fără să stau pe gânduri.

Am respirat adânc. Acest Dylan nu mai prezenta vreun interes pentru mine.

— Ce zici de o cană cu vin fiert? m-a întrebat Zane pe de altă parte.

— Dacă este un vin bun, de ce nu?

Măcar o sticlă de vin de o calitate ridicată să-și fi permis și el. S-a întins după ibricul aflat pe masa de cafea și a turnat într-o cană. Nu era tocmai din porțelan fin, dar și de i-aș fi cerut o cană demnă de o persoană ca mine, Zane n-ar fi avut de unde să-mi facă rost de una.

Dylan mi-a făcut semn să mă așez pe jumătatea goală a canapelei. Pe cealaltă stătea el, iar pe fotoliu se afla Madden. Eu eram poziționată chiar între cei doi.

După ce am gustat din lichidul fierbinte, m-am strâmbat. Nu era de calitate.

— Nici asta nu-ți place? m-a întrebat Zane cu năduf.

— Nu. Mă așteptam să fie un Harper sau ceva de o calitate ridicată.

— E un vin local, din Montana, de altfel apreciat în întreg ținutul.

— Bun de nimic, am adăugat cu un zâmbet fals pe buze.

— Poate că ar trebui să-i oferi Leonei o băutură mai dulce, a intervenit Dylan.

În ochii lui Zane citeam că aștepta să-mi impun respectul în fața lui Dylan Glossner. În alte condiții aș fi făcut-o. Însă, pentru a-l enerva, i-am permis acestuia să-mi folosească numele mic.

— Este în regulă, Dylan. Nu sunt o mare consumatoare de băuturi alcoolice. Au multe calorii și țin la silueta mea.

— Se vede acest lucru, mi-a mărturisit el. Ești o femeie foarte frumoasă. De altfel, nu-mi amintesc să fi văzut o alta care să se ridice la nivelul tău.

— Sunt convinsă. Din păcate, în partea aceasta cel mult aș putea să concurez cu o vacă. Tu cu ce te ocupi?

A ridicat dintr-un colț al buzelor.

— Ai un simț al umorului dezvoltat. Am o fermă de vaci și cai. La fel ca și bunul meu prieten, Zane.

— Serios? Nu s-ar zice.

— De ce? m-a întrebat el, luând apoi câteva guri din cana lui cu vin.

— Pentru că nu arăți ca un argat, așa cum de altfel arată domnul Madden.

— Ce copleșitor! a exclamat Zane în derâdere.

— Ce anume? Că ești văcar?

Dylan râdea ușor.

— Mă întreb de unde ai căpătat toată aroganța asta, domnișoară Wade. Sunteți de-a dreptul insuportabilă.

— Zane! l-a atenționat prietenul său. Ai în față o domnișoară. Nu o poți trata atât de urât.

— Dacă ai petrece câteva ore cu ea sub același acoperiș, crede-mă că ai ajunge să-ți urăști existența.

Tonul îi era rece. Putea să spună orice, însă nu mă enerva. Discuția lor cu iz de scandal mă relaxa.

— Sunt convins că prezența Leonei în casa mea ar fi plină de armonie. De altfel, ești invitata mea, mi s-a adresat el. Oricând dorești, putem lua cina împreună.

Dacă aș fi acceptat, ar fi fost doar ca să i-o fac în ciudă.

— Este o idee bună. Aș putea chiar să dau un telefon dacă vin, nu-i așa?

Din moment ce avea mobil, atunci trebuia să existe și semnal acolo unde locuia.

— Sigur.

Zane a simțit nevoia să mă înțepe din nou.

— Nu uita să îi spui domnișoarei Wade că va trebui să vină călare până la ferma ta.

Am făcut ochii mari.

— Doar nu vorbești serios?

— Ba da. Dar nu te îngrijora. Ți-ar lua o oră sau două ca să ajungi acolo. Depinde cât de bine te pricepi la călărit.

— Este adevărat, Dylan?

Bărbatul și-a dat capul într-o parte.

— Așa este. Știi să călărești?

— Nici nu mă gândesc să mă urc pe un animal. E nespălat, are păr și miroase îngrozitor.

— E doar un cal, a zis Zane cu seninătate. Dacă te aștepți să avem limuzine, atunci învață să te mulțumești cu o iapă. E tot ce-ți oferă o fermă de pe aceste meleaguri.

— Ah! Ești mai acru decât o murătură stricată, domnule Madden.

— Dacă nu mă poți suporta, ar fi bine să iei legătura cu tatăl tău. Poate că i se face milă și își ia acasă fetița răsfățată.

Îi plăcea să mă umilească, să mă rănească în fața prietenului său. Îmi juram în gând că pentru asta avea să mi-o plătească.

M-am ridicat în picioare. Dacă mai rămâneam, izbucneam în plâns. Poate că păream răsfățată, rea, de neatins, însă era doar un paravan în spatele căruia mă ascundeam dintotdeauna. Cuvintele lui mă răneau cum nu-și putea imagina.

— Leona, a zis Dylan, ridicându-se la rândul său.

— Îmi pare rău, dar nu pot să împart aerul cu un văcar ca Zane Madden.

Dylan părea afectat.

— Sper să ne revedem curând, Leona.

Eu nu speram nimic în privința lui.

M-a condus până la baza scărilor, unde mi-a șoptit:

— Iartă-l pe Zane! Nu știu ce e cu el. S-a comportat nedemn pentru un bărbat.

— Nu e bărbat, ci doar un văcar.

Părea nemulțumit de remarca mea, poate pentru că aveau o ocupație comună. Mi-a luat mâna în a sa și a vrut să mi-o sărute. Cum nu-i mai suportam atingerile, mi-am retras-o. Oricât îl respingeam, Dylan nu părea să înțeleagă și să accepte dorințele mele.

Ne-am luat rămas bun și m-am întors în cameră. După ce am închis ușa, mi-am dat seama câtă furie acumulasem în lăuntru meu. Îmi venea să țip și

să arunc cu tot ce-mi intra în mână. Zane îmi făcuse ziua un calvar. Iar partea proastă era că aveam presentimentul că urma să rămân aici pentru o perioadă îndelungată.

Nu am strigat, nu am aruncat. Am așteptat să treacă ceas după ceas până după ora unu și jumătate, când o liniște deplină s-a lăsat în întreaga casă. Desculță, ca să evit să mă fac auzită, am coborât la parter. La fiecare treaptă din lemn m-am rugat să nu fie vreuna care să scârțâie. Vechi, dar bine întreținute, căci nici măcar un sunet n-au scos. Fie Universul a fost în favoarea mea.

Toate sursele de lumină erau oprite. Mă puteam baza doar pe cea de la becurile amplasate în afara casei. Cumva mă ajutau să bâjbâi și să văd cum mă pot răzbuna pe țăranul Madden. Mai rău era că nu cunoșteam împrejurimile, dar m-am descurcat într-un final. Am găsit bucătăria și depozitul de medicamente. După câteva minute de gândire am descoperit ce aveam de făcut.

La final, când planul meu de răzbunare a fost pus la cale, am urcat la etaj, nu înainte de a mă asigura că nu lăsasem urme care să-i conducă la mine.

Bucuroasă m-am învârtit de pe o parte pe alta a patului. Abia așteptam să vină dimineața. Și a venit mai repede decât mi-am imaginat, căci la ora cinci și jumătate, niște bătaii puternice în ușă m-au trezit. Eram amorțită de somn.

— Ce e? am întrebat.

Mi-am băgat fața în pernă.

— Trezește-te!

După voce era clar nesuferitul de Madden.

— Pentru? Este deja prânzul și nu știu eu?

— Prânzul?! Domnișoară Wade, pe domeniul meu, cine vrea să mănânce trebuie să muncească. Cred că ai dormit mai mult decât ceilalți și ai forța necesară pentru a mă însoți la grajduri.

M-am ridicat în șezut. Madden a aprins lumina, iar eu mi-am acoperit repede ochii.

— Ești un nesuferit!

— Nimic nou. Altceva? Să știi că jigiriile nu te vor scăpa de munca la grajduri. Chiar dacă nu o să faci nimic, măcar urmează-mă într-acolo.

— Ca să-mi prezinți vacile sau care e ideea?

Am dat pilota la o parte și mi-am căutat papucii îmblăniți. După ce i-am găsit, m-am ridicat.

— Da. Mai întâi o să luăm ceva de mâncare și câte un termos cu cafea.

Stătea în dreptul ușii, ținând niște haine într-o mână.

— S-o crezi tu. Ieși afară din dormitorul meu!

Zane și-a ridicat brațele, neputincios.

— Ies, dar te avertizez că dacă nu cobori în zece minute, mă întorc și te iau pe sus.

— În pijama?

— De ce nu? Pune-mă la încercare!

— Ești nebun.

— Tocmai de aceea te sfătuiesc să iei în serios vorbele mele.

Mi-am strâns buzele într-o linie subțire.

— Nici nu am cu ce să mă îmbrac.

El a aruncat pe pat hainele pe care le ținuse în mână.

— Le-am adus special pentru tine. Era cât pe ce să uit să ți le dau.

— Doar nu îți imaginezi că...?

— Ba da. O să le porți. Altfel, fie te prezinți în pijamalele acestea minuscule, fie în alte haine la fel de subțiri și confecționate din puțin material.

Purtam o pereche scurtă de pantaloni din mătase și un maiou decoltat.

— Ești un nesimțit!

— Iar tu o ingrată, în ciuda a tot ceea ce-ți ofer. Cu toate acestea, o s-o rog pe Jenny să-ți facă rost de niște haine demne de iarna de afară. Ne vedem jos în zece minute. În caz contrar, te iau așa cum te gădesc.